

Reb Pinchas of Koretz Imrie Pinchas Four Parshios

Siman #118	
In the name of the revered Rabbi, of blessed memory, who longed to reach the Four Parshiyos. And he said:	בְּשֵׁם הַרְבֵּי ז"ל, שְׁהָיָה מְצֻפָּה לְהִגִּיעַ לְאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת. וְאָמַר:
Oh, if only it would already come, that the Four Parshiyos should arrive, so that I may see myself with the Almighty.	אֵיךְ וּוְאֵלֵּט שׁוּיִן גַּעְהָרִין עַס זָאָל שׁוּיִן קוּמִין דִּיא אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, אֵיךְ זָאָל מִיךְ זַעְהוֹן מִיט דַּעַם אִיִּבְרֶשְׁטִין

[NOTE: I am eagerly awaiting the arrival of the Four Parshiyos so that I may appear before Hashem. And in *BeChakal Yitzchak* (Spinka, Parshas Ki Sisa, Maamar *Vayomer Hashem*), it explains: Behold, Hashem gave us the Four Parshiyos every year, and it is written in the holy book (*Kedushas Levi* Parshas Ki Sisa, second section) that they correspond to the four letters of Hashem's Name, blessed be He and blessed be His Name.

The following is <i>Kedushas Levi</i> Parshas Ki Sisa, second section:	
In Ki Tisa: "When you take the census of Bnei Yisrael according to their numbers, each man shall give an atonement for his soul to Hashem when you count them, so that there will be no plague among them" (Shemos 30:12).	בְּכִי תִשָּׂא: "כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָקְדֵיהֶם, וְנָתַנּוּ אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ לַיהוָה בְּפָקֵד אֹתָם (וְלֹא יְהִיָּה בָהֶם נֶגֶף" (שְׁמוֹת ל, י"ב).
One may ask: What is the meaning of giving the Shekel HaKodesh, and how does it atone for the plague?	אוּ בּוֹאֵר, הַנִּתֵּן עַל הַמִּית שֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ, וּמָה עֵנִינוּ לְהַתְּכַפֵּר בּוֹ מִפְּנֵי הַנֶּגֶף?
First, I will explain to you the secret of the Four Parshiyos—Shekalim, Zachor, Parah, and HaChodesh.	וְקֹדֵם אֲבֵאֵר לָךְ סוּד שֶׁל אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת—שֶׁקָלִים, זָכוֹר, פָּרָה, חֹדֶשׁ.
Behold, they correspond to the four letters of Hashem's Name (Havayah), in the arrangement הוהי, according to the secret of the four Partzufim (spiritual configurations)—Nukva, Ima, Abba.	הִנֵּה, הֵם מְרַמְזִים בְּנֶגֶד אַרְבַּע אוֹתֵיּוֹת הַוִּי"ה, בְּצִרוּף קָזָה הַוִּי"ה, בְּסוּד אַרְבַּע פְּרָצוּפִים—נִקְבָּא, אִמָּא, אֲבָא.
Shekalim corresponds to the final ה of the Name, as the Shekalim were for the Adnei Kesef *(silver sockets), since Adon-ai is the secret of the final ה.	שֶׁקָלִים הוּא נֶגֶד ה"ה אַחֲרוֹנָה*, לְבָרָה הִי הַשֶּׁקָלִים לְאֲדֵנֵי כֶסֶף, כִּי אֲדֵנֵי הוּא סוּד ה' אַחֲרוֹנָה.
Zachor corresponds to the ו, which represents the masculine (Zachor), as is known.	זָכוֹר הוּא נֶגֶד הַו', שֶׁהוּא בְּחִינַת זָכוֹר, כְּנוֹדָע.

Reb Pinchas of Koretz Imrie Pinchas Four Parshios

Parah corresponds to Binah, which is Ima Ila'ah (the supernal mother), meaning the first ה'.	פָּרָה הוּא נִגְד בִּינָה, שֶׁהִיא אִמָּא עֵילָאָה, הִינּוּ ה' רֵאשׁוּנָה.
HaChodesh corresponds to the י', which is Chochmah, as the world was renewed through it.	חֹדֶשׁ הוּא נִגְד הַיּו"ד, שֶׁהוּא חֲכָמָה, שֶׁבְּזָה נִתְחַדָּשׁ הָעוֹלָם.
And therefore, Chochmah is called Abba (father), for it is the source that gives birth to the worlds, as "with Chochmah, He created everything."	וּלְכָה, חֲכָמָה נִקְרָא בְּחִינַת אָבָא, שֶׁהוּא הַמּוֹלִיד הָעוֹלָמוֹת, כִּי בְּחֲכָמָה בְּרָא אֶת הַכֹּל.
And between the third and fourth, one should not make a break, for the third and fourth correspond to Abba and Ima, who are two inseparable companions forever.	וּלְכָה, בֵּין שְׁלִישֵׁי לְרִבְעִי לֹא יִפְסִיק, כִּי שְׁלִישֵׁי וְרִבְעִי מְרֻמָּזִים עַל אָבָא וְאִמָּא, שֶׁהֵם תְּרִין רַעִין דָּלָא מִתְּפָרְשִׁין לְעוֹלָמִין.
And the four cups of Pesach also correspond to these Four Parshiyos.	וְהָאַרְבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל פֶּסַח, הֵם גַּם כֵּן כְּנִגְדָה הָאַרְבַּע פְּרָשְׁיּוֹת הַלְלוּ.
And therefore, between the third and fourth cup, one should not drink, for they are in the secret of Eat, O companions (Shir HaShirim 5:1), and they are called Yayin HaMeshumar (guarded wine), into which no external forces can enter.	וּלְכָה, בֵּין כּוֹס שְׁלִישֵׁי לְרִבְעִי לֹא יִשְׁתֶּה, כִּי הֵם בְּסוֹד אֲכָלוּ רַעִים (שִׁיר הַשִּׁירִים ה, א), וְנִקְרָאִים יַיִן הַמְּשֻׁמָּר, דְּלִית בֵּיהּ מַגַּע לְחִיצוֹנִים.
And through these four Partzufim, Hashem governs the world each year, as it is through them that He oversees all matters.	וְעַל יְדֵי אַרְבַּע פְּרָצוּפִין הַלְלוּ, הוּא יִתְבָּרַךְ מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּכָל שָׁנָה, כִּי בָהֶם הוּא מְשַׁגֵּיחַ בְּפִקְדֵי אֲתָם.
"This shall they give, everyone who passes through the counting: half a shekel, in the Shekel HaKodesh" (Shemos 30:13).	זֶה יִתְּנוּ כָל הָעֹבְרִים עַל הַפְּקָדִים: מִחֲצִית (הַשֶּׁקֶל—בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ) שְׁמוֹת ל, י"ג.
And through these four <i>Partzufim</i> , we have them this year, for through them, He, may He be blessed, governs His world.	וְעַל יְדֵי אַרְבַּעַת פְּרָצוּפִין הַלְלוּ, יֵשׁ לָנוּ הַשָּׁנָה, כִּי בָהֶם הוּא יִתְבָּרַךְ מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ.
But there is a fifth <i>Partzuf</i> , which is called <i>Arich Anpin</i> , in the secret of the "tip of the Yud."	אָבֵל יֵשׁ פְּרָצוּף חֲמִישִׁי, שֶׁהוּא נִקְרָא אֲרִיךְ אֲנָפִין, בְּסוֹד קוּצוֹ שֶׁל יו"ד.
And it is hinted at in the <i>Aleph</i> of <i>Echad</i> , for this they said: "As long as one does not extend the <i>Aleph</i> too much."	וְהוּא מְרֻמָּז בְּאַלְף ד' "אָחַד", לְדַאֲת אֲמָרוּ: "וּבִלְבַד שְׁלֹא יֵאָרִיךְ בְּאַלְף."
For it is the secret of absolute <i>Efes</i> (nothingness), in which no thought can grasp at all.	כִּי הוּא סוֹד אֶפְסֵי הַמַּחְלָט, אֲשֶׁר לִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָה בְּךָ כָּלֵל.

Reb Pinchas of Koretz
Imrie Pinchas
Four Parshios

However, the thought is what wanders there, in the secret of <i>Mati v'lo Mati</i> (reaching and not reaching), above to below without rest, so that one does not extend there.	אך המחשבה היא המשוטטת שם, בסוד מטי ולא מטי, מלמעלה למטה בלי מנוחה, בכדי שלא יאריך שם.
And this concept is the aspect of <i>Shakla V'Tarya</i> (Talmudic dialectic).	והענין הזה הוא בחינת שקלא וטריא.
When thought reaches above, it is called <i>Shakla</i> , which is <i>Tarya</i> , because <i>Tarya</i> (numerical value 611) in Aramaic means healing.	המחשבה כשהיא מגיעה למעלה, נקראת שקלא, שהיא טריא, כי טריא היא לשון רפואה בלשון ארמי.
And <i>Yishakla</i> , which refers to <i>Arich Anpin</i> , also means healing, like <i>Maaleh Arubah</i> (a healing salve).	וישקלא, שהוא אריך אנפין, הוא גם כן לשון "רפואה, לשון מעלה ארובה".
And this is the meaning of <i>Shekel HaKodesh</i> , which is called the <i>Maayan HaChochmah</i> (the spring of wisdom),	וזוהו שקל הקדוש, והוא נקרא מעין החכמה,
from which flows life below to the lower half of thought, which wanders downward.	שממשם נובע חיים למטה למחצית השני של המחשבה המשוטטת למטה.
This is the aspect of <i>Gufa</i> (the body), corresponding to the upper half of thought.	שהוא בחינת גופא, נגד החצי מחשבה דלעילא.
And on this, Eliyahu, of blessed memory, said: "This flowing [of wisdom] is the soul within the body, for it is life to the body."	ועל זה אמר אליהו זכור לטוב: "האי נביעו איהו ובנשממתא לגופא, דאיהו חיים לגופא".
Thus, we conclude from this that the thought that wanders above is called <i>Machatzis HaShekel</i> (half a shekel),	נמצא, היוצא לנו מזה שהמחשבה המשוטטת למעלה נקראת מחצית השקל.
because it is in the aspect of <i>Mati V'lo Mati</i> (reaching and not reaching).	כי היא שם בחינת מטי ולא מטי.
And that <i>Machatzis HaShekel</i> protects the lower thought,	ואותו מחצית השקל הוא מגן על המחשבה דלמטה,
so that sustenance and life should flow from there.	להיות נובע משם שפע וחיים.
And this is the secret of: "This shall they give, everyone who passes through the counting: half a shekel, in the <i>Shekel HaKodesh</i> ."	וזוהו סוד: "זה יתנו כל העבר על הפקדים: מחצית השקל—בשקל הקדוש".
And all of this is so that there should be no plague among them.	וכל זה, שלא יהיה בהם נגף.

Reb Pinchas of Koretz Imrie Pinchas Four Parshios

And this is the secret of "twenty gerah is the shekel"—that <i>Shekel</i> is the secret of <i>Kesser</i> (Crown), which has the numerical value of 20.	זְהוּ סוּד "עֶשְׂרִים גְּרָה הַשֶּׁקֶל"—הֵינוּ, שֵׁשֶׁקֶל הוּא סוּד כֶּתֶר, שֶׁהוּא כ'.
And from there, the flow descends, in the aspect of <i>Gerah</i> , which means "dripping,"	וּמִשָּׁם בָּא הַשִּׁפְעַ, בְּבַחֲיַת גְּרָה, לְשׁוֹן זִיבָה,
as the sustenance is drawn downward from there—think deeply on this.	שִׁמְשָׁם נִמְשָׁךְ הַשִּׁפְעַ לְמַטָּה—דו"ק

And our master in *Imrei Yosef* (Parshas Shekalim) elaborates on this. And in the simple understanding of the matter, if a person sins, he, Heaven forbid, causes a defect and separation in the letters of Hashem's Name. Therefore, on Sukkos, after we have repented on Yom Kippur, Hashem commanded us to take the Four Species, which also correspond to the letters of Hashem's Name, as we say in the *Yehi Ratzon* before the blessing on the Lulav. Similarly, after the *Yemei HaShovavim*, when Israel repents, we read the Four Parshiyos to unify the letters of Hashem's Name, blessed be He and blessed be His Name.

And thus, the holy Rabbi Pinchas of Koretz, of blessed memory, said that he awaited the Four Parshiyos in order to appear before Hashem, because the Four Parshiyos are the four letters of Hashem's Name, blessed be He.

And in *Knesses Yisrael* on the Four Parshiyos: It was said [by the holy Rebbe of Ruzhin] in the name of righteous ones, that through the Four Parshiyos, every person can see himself with Hashem. The matter is that the Four Parshiyos correspond to the four letters of Hashem's Name, blessed be He, and in each Parsha, one letter shines forth. When a person sanctifies and purifies himself, he becomes a vessel for the Divine Presence to rest upon him. See there. **END NOTE]**

Siman #119	
In the name of the revered Rabbi, of blessed memory: From the Four Parshiyos, Rosh Hashanah begins, and therefore, "Ata Gibor" is sung with the Rosh Hashanah melody.	בְּשֵׁם הָרַב ז"ל: מֵהָאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת מִתְחִיל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, לְכֵן מְנַגְּנִים "אַתָּה גִבּוֹר" בְּנִגּוֹן רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
And there is also a rhyme (like the piyut of Sacharit for Parshas Shekalim): "Ad b'moznei tzedek yachri'eini," alluding to Rosh Hashanah, since then the zodiac sign is Libra (Moznayim).	וְגַם יֵשׁ חֲרוֹז (כְּפִיּוֹט שְׁחָרִית לְפָרָשַׁת שֶׁקֶלִים) "עַד בְּמֹאזְנֵי צְדֵק יִכְרִיעֵנִי", הַמְרַמֵּז עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁאֵז מְזַל מֹאזְנִים.
And he, of blessed memory, added: "B'mispar b'mishkal kol lecha l'haal" (like the piyut Sachtachiles Mazalos for the Siman Shamarit).	וְהוּא ז"ל הוֹסִיף: "בְּמִסְפָּר בְּמִשְׁקָל כָּל לָךְ לְהַעֲלִי" (כְּפִיּוֹט "סִכְתַּחֲתִילֵס מְזֻלוֹת" לְסִימָן "שְׁמָרִית").

Reb Pinchas of Koretz Imrie Pinchas Four Parshios

And Pesach is closer; in the Shacharit piyut, there is also a melody from the Yamim Nora'im.	ופסח הוא יותר קרוב, יש גם כן בפיוט של שחרית נגון ימים נוראים.
And on Shavuot, there is also at the conclusion of Musaf "B'kabbalas yom zeh," which is sung in the tune of "Yoshev" that begins on Rosh Hashanah.	ובשבועות יש גם כן במוסף בסיום "בְּקַבְּלַת יוֹם זֶה", ומנגנים בנגון של "יושב" שמתחילין בראש השנה.
Siman #120	
The concept of the Four Parshiyos that are observed before Pesach.	ענין ארבע פרשיות שעושין קדם פסח.
"Peh Sach" (<i>Pesach</i>), meaning that the mouth (<i>Peh</i>) should be able to speak before Hashem. For in Egypt, the concept of Pesach was that speech was in exile (see <i>Perach S Shaar Chasmal</i> ch. 30), and they were unable to cry out.	פה סח, שיוכל הפה לדבר לפני השי"ת. כי במצרים היה כי ענין פסח - הדיבור בגלות (עין פרע"ס שער חסמ"ל פ"ל) ולא יכלו לצעק.
Even Moshe Rabbeinu, peace be upon him, had a speech impediment (<i>k'vad peh</i>), until finally, "And they groaned..." (Shemos 2:23), which was close to the redemption.	ואפלו משה רבינו עליו השלום היה כבד פה, עד לבסוף "ויאנחו..." (שמות ב, כ"ג), שהיה קרוב לגאולה.
And afterward, "And they cried out," but still, they did not yet have the aspect of speech, for a cry (<i>Za'akah</i>) is in the heart. Until they left [Egypt], then [Moshe] spoke to Bnei Yisrael, as it is written in the <i>Kavanos</i> (<i>Perach S Sass</i>).	ואחר כך "ויצעקו", ועדין לא היה להם בחינת דיבור, כי זעקה היא בלב, עד שיצאו, אז דבר אל בני ישראל, כמו שכתוב בכונות (פרע"ס ס"ס).
And when the mouth needs to speak before Hashem, a person must be humble and as nothing before himself, as it is written in the <i>Shulchan Aruch</i> (<i>Orach Chaim</i> sec. 93:6): "Before prayer, one must contemplate the greatness of Hashem and the lowliness of man—"Who am I..." etc.	וכשהפה צריך לדבר לפני השי"ת, צריך האדם להיות אצל עצמו שפל ואין, כמו שכתוב בשלחן ערוך (אורח חיים סימן צ"ג, ו'): "קודם התפלה צריך לחשב בגדולת השי"ת ובשפלות האדם - 'מי אנכי...' וגו'.
And Rabbi Shlomo [of Heisin] said that even within the structure of prayer itself, this was established: First, <i>Adon Olam</i> , and afterward, <i>L'Olam Yehei Adam</i> —"What are we..." etc.	ורבי שלמה [מהיסיין] אמר, שבסדר התפלה עצמה תקנו כה, תחלה "אדון עולם", ואחר כך "לעולם יהא אדם... מה אנחנו" וגו'.
And as it is stated in the <i>Zohar</i> (Part 3, 136:6): "The prayer of the poor surpasses all others..." And when David saw [this], he removed his royal garments and sat on the ground like a pauper.	וכדיתא בזהר (חלק ג' קל"ו, ו'): "צלותא דעני הוא מעליא מכל..." וכדי חזא דוד... פשט בגדי מלכותו ויטיב בארעא כמסכנא.

Reb Pinchas of Koretz Imrie Pinchas Four Parshios

And he said: "Answer me, for I am poor and destitute..." Hashem said to him: "David, are you not a king?"	ואמר: "עני כי עני ואביון אני..." אמר ליה "קוב"ה: "דוד, ולא מלכא את?"
Then he responded: "I am pious," and ultimately, all of these attributes were found in David.	הדר אמר: "חסיד אני," ועכדי כולא הוה ביה בידוד.
And to understand how he truly made himself poor despite being a king...	ולהבין איך באמת עשה עצמו עני, כיון שהוא מלך...
However, this can be understood according to what Rabbi Shlomo [of Heisin], of blessed memory, said in the name of the Baal Shem Tov:	אבל יתבאר על פי מה שאמר רבי שלמה [מהיסיין] ז"ל בשם הבעל שם טוב:
Even if the table stands with the food set upon it, if Hashem does not command one to eat, it is impossible to eat.	שאפלו הקערה עם המאכל עומדים על השלחן, אם אין השי"ת מצוה לאכול, אי אפשר לאכול.
Thus, even if a person is extremely wealthy, since everything is in Hashem's hands, the person himself is considered poor. Understand this well.	נמצא, אף שהאדם עשיר גדול, כיון שהכל בידו יתברך, האדם בעצמו נחשב עני, והבן.
And this is what he later said: "For I am pious," and since I am pious and believe that everything is in Hashem's hands, therefore, I am poor.	וזו שאמר אחר כך: "כי חסיד אני," וכיון שאני חסיד ומאמין שהכל בידו יתברך, הרי אני עני.
And therefore, we first read Parshas Shekalim, because the <i>Machatzis HaShekel</i> (half-shekel) symbolizes the unity of Israel.	ולכך קוראים תחלה פרשת שקלים, כי מחצית השקל רומז לאחדות של ישראל.
Each person is only half and is not complete except when joined with his fellow, as is written in the holy books (<i>Lilot Molados Yaakov Yosef Parshas Ki Sisa</i>).	שכל אחד הוא רק חצי, ואינו שלם כי אם בהתחברות חבירו, כמו שכתוב בספרים (לילות מולדות יעקב יוסף פי' כי תשא).
And unity between one person and another is only possible through humility, as is written elsewhere in the writings (<i>Shaar Taslas S'malos Malmal Lo</i>), in the name of Rabbi Shmuel [of Warkiwiker], of blessed memory.	ואחדות בין אחד לחבירו אי אפשר להיות, כי אם על ידי שפלות, כמו שכתוב בכתבים במקום אחר (שער טסלס סמלות מלמל לו), בשם רבי שמעון [ווארכיווקער] ז"ל.
In his explanation of the phrase <i>A vessel that holds blessing</i> , he stated that a vessel must have all its walls equal. If not, the liquid will spill...	בפרושו על "כלי מחזיק ברכה", אמר שצריך הכלי להיות כל הדפנים שוין, ואם לאו ישפך המשקה...
And he related in the name of Rabbi Ze'ev of Zhitomir, who said:	וסיפר בשם רבי זאב מז'יטומיר שאמר:

Reb Pinchas of Koretz

Imrie Pinchas

Four Parshios

When we became Chassidim, we made a group and a partnership to serve Hashem. And partners must contribute something to the partnership.	קִשְׁנָעֵשִׂינוּ חֲסִידִים, עֲשִׂינוּ כְּנוֹפֵיָא וּשְׂתָפוּת לְעִבּוּד אֶת הַשֵּׁי"ת, וּשְׂתָפִין צְרִיכִין לְהֵנִיחַ אִיזָה דְדָבָר בְּשְׂתָפוּת.
One who was a scholar set aside his scholarly prestige, so that he would not hold importance because of it.	מִי שֶׁהָיָה לְמַדָּן, הֵנִיחַ מַעֲלַת הַלְמָדָן, שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ חֲשִׁיבוּת בְּזָה.
And one who was wise, or of distinguished lineage, [set aside his prestige] as well.	וּמִי שֶׁהוּא חָכָם אוֹ מֵיחֹס וְכוּ'.
But later, when we saw that one of us was becoming arrogant over his virtue, we said to him:	וְאַחַר כֵּן, כְּשֶׁרָאִינוּ שֶׁאֶחָד מִתְגַּאֵה בְּמַעֲלָתוֹ, אָמַרְנוּ לוֹ:
"If so, since you are claiming your share, I will also take my share"—and the partnership was dissolved.	אִם כֵּן, שֶׁאַתָּה מְקַבֵּל חֵלֶקְךָ, גַּם אֲנִי אֶטֵּל חֵלֶקְךָ, וּבִטְלָה הַשְׂתָּפוּת.
And afterward, [comes] Parshas Zachor—the obliteration of Amalek.	וְאַחַר כֵּן, פְּרַשְׁתַּי זְכוֹר—מְחִית עַמְלֶק.
This refers to the trait of anger, which is a branch of arrogance, as it is written elsewhere in the writings (<i>Lekaman Malmal 432</i>).	הוּא מִדַּת הַכַּעַס, שֶׁהוּא עֵנָף מִגְּאֹה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּכַתְּבִים בְּמִקּוֹם אַחֵר (לְקַמֵּן מִלְּמַל תֵּל"ב).
In the name of Rabbi Shmuel, of blessed memory, who said in the name of Rabbi Nachman—but he, of blessed memory, did not know which Rabbi Nachman.	בְּשֵׁם רַבֵּי שְׁמַעְרִיל ז"ל, שֶׁאָמַר בְּשֵׁם רַבֵּי נַחְמָן, אָבֵל לֹא יָדַע הוּא ז"ל אִיזָה רַבֵּי נַחְמָן.
And Rabbi Gershon Kitover, of blessed memory, cried out to him: "From where do you know this?"	וְשָׂאֵל לוֹ רַבֵּי גֵרְשׁוֹן קִיטוֹבֵר ז"ל בְּצֹחָה: "מֵאֵן הָאֵלֶּיךָ?"
He replied: "'For but a moment is His anger' (Tehillim 30:6)—the initials of these words spell 'Reishis Goyim Amalek' (Bamidbar 24:20)."	וְהָשִׁיב: "כִּי 'רְגַע' בְּאִפּוֹ" (תְּהִלִּים ל, ו)—רֵאשִׁי (תִּבּוֹת: רֵאשִׁית גּוֹיִם עִמְלֶק (בְּמִדְבָּר כ"ד, כ).
And he, of blessed memory, said that this can also be found explicitly regarding Esav:	וְהוּא ז"ל אָמַר, שֶׁיֵּשׁ לוֹמַר שֶׁזֶה כְּתוּב בְּפָרוּשׁ גַּבֵּי עֵשׂוֹ:
"And his wrath kept forever" (Amos 1:11)—this refers to anger, etc.	וְעִבְרָתוֹ שְׁמֶרָה נְצַח" (עֲמוֹס א, י"א)—הֵינּוּ כַּעַס וְכוּ'
And afterward, Parshas Parah alludes to the trait of arrogance, as it is written in the book of the Rabbi of Polonnoye (<i>Toldos Yaakov Yosef</i> , Parshas Vayakhel, and see there in <i>Kol HaMenachas</i> and <i>Likutei Amarim</i>).	וְאַחַר כֵּן, פְּרַשְׁתַּי פָּרָה מְרַמְזֶת עַל מִדַּת הַגְּאֹה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסֵפֶר הַרְבֵּי דְפּוֹלוֹנְנָה (תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף פ' וַיְקַהֵל, מְלוֹס כָּל הַמִּנְחָס; וְל"ס (לְקוּטֵי אֲמָרִים).

Reb Pinchas of Koretz
Imrie Pinchas
Four Parshios

Regarding the concept of purifying the impure, see there.	בְּעֵינַי מְטַהֵר טְמֵאִים וְכוּ', עֵי"ש
And similarly, it is written in the piyut (<i>Lin L'Sukkos</i> in the <i>Seder S'p Parash</i>): "If one becomes arrogant like a cedar, he should humble himself like hyssop and a worm."	וְכֵן כָּתוּב בְּפִיוט (לִין לְסֻכּוֹת בְּסֻדֵּר ס"פ פָּרָשׁ): "אִם נִתְגָּאָה כְּאַרְז, יִשְׁפִּיל עִצְמוֹ כְּאַזְזִיב וְתוֹלַעַת."
And afterward, Parshas HaChodesh—"a perfect lamb" (<i>Seh Tamim</i>). The lamb (<i>Seh</i>) represents the attribute of unity, as the Midrash states (<i>Vayikra Rabbah</i> 4:6):	וְאַחַר כֵּן, פָּרַשְׁת הַחֹדֶשׁ—"שֶׁה תָּמִים". הַשֶּׁה הוּא מִדַּת הָאֲחֻדוּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּמִּדְרָשׁ (וַיִּקְרָא): (רַבָּה ד, ו
"When a lamb is struck on one limb, all of its limbs feel it," referring to the phrase "Tamim" (<i>perfect</i>).	כְּשֶׁהִשָּׂה לֹקֵה בְּאַבְרָ אֶחָד, כּוֹלֵם מְרַגְּשִׁים, "וְגו'—תָּמִים וְגו'.
And "if it be too little," this represents the trait of humility—minimizing oneself.	וְ"אִם יִמְעַט" *וְגו', הִיא מִדַּת הָעֲנָוָה—לְמַעַט אֶת עִצְמוֹ וְכוּ'.
And afterward, one can reach the level of "Peh Sach" (<i>Pesach</i>)—the ability to speak.	וְאַחַר כֵּן, יְכוּל לְהִיּוֹת "פֶּה סַח"—שֶׁהִפָּה יוֹכֵל לְדַבֵּר.
Siman #121	
He, of blessed memory, said the reason why the world calls the Four Parshiyos "Good Shabbosos" (<i>in Yiddish: Gute Shabbosim</i>).	אָמַר הוּא ז"ל, טַעַם שֶׁהָעוֹלָם קוֹרְאִין לְאַרְבַּע פָּרָשִׁיּוֹת "שַׁבָּתוֹת טוֹבִים" (בְּלֶא"ז: "גוֹטֵעַ שַׁבָּתִים").
This follows what is written (<i>Koheles Rabbah</i> 18:3) that the hidden primeval light (<i>Ohr HaRishon HaGanuz</i>) only served Adam HaRishon for thirty-six hours, from Friday until after Shabbos.	עַל דֶּרֶךְ מַה שֶׁכָּתוּב (קֹהֵלֶת רַבָּה י"ח, ג') שֶׁיֵּשׁ אֹר הָרֵאשׁוֹן הַגָּנוּז, שֶׁלֹּא שִׁמַּשׁ לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן רַק לִ"ו שָׁעוֹת, מִיּוֹם ו' עַד אַחַר הַשַּׁבָּת.
And similarly, on every Shabbos, the hidden light shines, for Shabbos itself is the hidden light, as it is stated (<i>Shabbos 10b</i>): "I have a precious gift in My treasury."	וְכֵן בְּכָל שַׁבָּת מֵאִיר אֹר הַגָּנוּז, כִּי שַׁבָּת הוּא מֵאֹר הַגָּנוּז, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שַׁבָּת י' ב'): "מִתְּנָה טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבַיִת גָּנְזִי."
And therefore, the wicked cannot tolerate Shabbos, for "the wicked shall be silenced in darkness" (<i>Shmuel-2</i> 20:9).	וְלִכְךָ הִרְשָׁעִים אֵינָם יְכוּלִים לְסַבֵּל אֶת הַשַּׁבָּת, כִּי ("רְשָׁעִים בַּחֹשֶׁךְ יִדְמוּ" (שְׁמוּאֵל ב' כ, ט
As it is written elsewhere (<i>Likutei Amarim</i> , above 63), in the name of the Rabbi, of blessed memory, that when light comes, the <i>kelipos</i> (husks of impurity) cannot endure it, and they become blinded and fall.	כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּמָקוֹם אַחַר (לְקוּטֵי אֲמָרִים, לְעֵיל מְלַמֵּל ס"ג), בְּשֵׁם הָרַב ז"ל, שֶׁכִּשְׁבָּא הָאֹר, אֵין הִקְלִיפוֹת יְכוּלוֹת לְסַבֵּל, וּמִסְתַּמְאִין וְנוֹפְלִין.

Reb Pinchas of Koretz
Imrie Pinchas
Four Parshios

Therefore, completely wicked individuals desecrate Shabbos outright.	לְקַח רְשָׁעִים גְּמוּרִים מְחַלְלִים שַׁבָּת מִמֶּשׁ
And those who are not completely wicked still find it burdensome, like a heavy load, and wish to rid themselves of it, because they cannot bear the light.	וְאוֹתָם רְשָׁעִים שְׂאִינָם גְּמוּרִים, עַל כָּל פְּנֵים קָשָׁה עֲלֵיהֶם כְּמִשָּׂא וְרוֹצִים לְהַפְטֹר מִמֶּנּוּ, שְׂאִינָם יְכוּלִים לְסָבֵל הָאוֹר.
Therefore, a non-Jew who observes Shabbos is liable for death (<i>Sanhedrin</i> 58b), because the very light of Shabbos itself kills him, as he cannot endure it.	לֵכֵן גּוֹי שֶׁשָּׁבֵת חַיִּיב מִיתָה (סְנֵהֲדְרִין נ"ח, ב'), כִּי אוֹתוֹ אוֹר שֶׁל שַׁבָּת מִמֶּשׁ הוּא עֲצָמוּ מִמִּיתוֹ, שְׂאִין יְכוּל לְסָבֵלוֹ.
But with Yisrael, the opposite is true—if one desecrates Shabbos, G-d forbid, he is liable for death.	וּבְיִשְׂרָאֵל הוּא לְהִיפּוּךְ—אִם מְחַלֵּל שַׁבָּת ח"ו חַיִּיב מִיתָה.
Because the 39 categories of labor are drawn from the 39 curses (see <i>Midrash Koheles Rabbah</i> 10), which represent aspects of death.	כִּי ל"ט מְלָאכּוֹת נִמְשְׁכּוּ מִל"ט קְלָלוֹת (ע"ן). כְּמִדְרָשׁ "פ רַבָּה י", שֶׁהֵם בְּחִינַת הַמִּיתָה
And this causes his death, for <i>kelipah</i> represents death, while holiness represents life.	וְדָבָר זֶה גּוֹרֵם לוֹ מִיתָה, כִּי הַקְּלִיפָה הִיא בְּחִינַת מִיתָה, וְהַקְּדוּשָׁה הִיא בְּחִינַת חַיִּים.
And the Torah is also from the hidden light, as it is stated (<i>Pesachim</i> 88b): "You have a hidden treasure."	וְהַתּוֹרָה הִיא גַּם כֵּן מֵאוֹר הַגְּנוּז, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (פְּסָחִים פ"ח, ב'): "חִמְדָּה גְּנוּזָה יֵשׁ לָךְ."
And Moshe Rabbeinu, too, was from the hidden light, as it is written (<i>Shemos</i> 2:2): "And she saw that he was good, and she hid him for three months."	וּמֹשֶׁה רַבֵּינוּ גַּם כֵּן מֵאוֹר הַגְּנוּז, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ב, ב): "וַיִּתְרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, וַיִּתְצַפְּנֵהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים."
And it is written (<i>Bereishis</i> 1:4): "And Hashem saw the light, that it was good."	וְכָתוּב (בְּרֵאשִׁית א, ד): "וַיִּרְא אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב."
And it is written (<i>Devarim</i> 34:6): "And no man knew his burial place," which is an aspect of being hidden.	וְכָתוּב (דְּבָרִים ל"ד, ו): "וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ," שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּנוּזָה.
And the <i>manna</i> was also from the hidden light (<i>Ohr HaGanuz</i>), and therefore, it was as if placed in a box—that is, in a hidden state.	וְהֵמֵן הָיָה גַּם כֵּן מֵאוֹר הַגְּנוּז, לֵכֵן הָיָה כְּמוֹנוֹחַ בְּקוֹפֶסֶא, דְּהֵינּוּ בְּגְנוּזָה.
And it is written (<i>Shemos</i> 16:33): "Take a jar... for a keepsake... for preservation," referring to its concealment.	וְכָתוּב (שְׁמוֹת ט"ז, ל"ג): "קַח צְנֻפֶת... לְמִשְׁמֶרֶת... לְגִנְיָה."
And likewise, it is stated (<i>above, Parshas Beshalach</i>) in the name of Rabbi Nachum [of Chernobyl], of blessed memory, that even now, Yisrael eats <i>manna</i> , only that it is clothed within business dealings—see there.	וְכֵן אֵינָא (לְעֵיל פְּרַשְׁת בְּשַׁלַּח) בְּשֵׁם רַבֵּי נַחוּם [מְטַשְׁרֵנְבִיל] ז"ל, שֶׁגַּם עַתָּה אוֹכְלִין יִשְׂרָאֵל מֶן, רַק שֶׁהוּא מְלוּבָשׁ בְּמִשָּׂא וּמִתָּן, ע"י ש"

Reb Pinchas of Koretz
Imrie Pinchas
Four Parshios

And this follows the above concept, that now it is even more hidden.	והוא על דרך הנ"ל, שענתה הוא יותר בגניזה.
And therefore, before the Flood descended, it is written (<i>Bereishis</i> 7:10): "And it was after seven days," and Rashi explains: "These were the days of mourning for the righteous Methuselah."	ולכן, קדם ירידת המבול כתוב (בראשית ז, י'): "ויהי לשבעת הימים, ופרש רש"י: "ימי אבל של מתושלח הצדיק."
And it is stated in the Midrash (see <i>Sanhedrin</i> 108b) that during these seven days, the hidden light (<i>Ohr HaGanuz</i>) shone.	ואיתא במדרש (עין סנהדרין ק"ח, ב') שבז' ימים אלו שמש האור הגנוז.
And this follows the above concept—that through the descent of this hidden light, the wicked were brought to downfall.	והוא על דרך הנ"ל, שעל ידי ירידת האור הנ"ל, הייתה מפלה לרשעים.
And therefore, the Torah was given specifically on Shabbos, through Moshe Rabbeinu, peace be upon him.	ולכן נתנה התורה דוקא בשבת, על ידי משה רבינו עליו השלום.
Therefore, it is forbidden to leave a book open and walk away, and this is a very serious matter (see <i>Yoreh De'ah</i> La'az and <i>Kesalonis</i> Shas).	ולכן אסור להניח ספר פתוח ולצאת, והוא חמור (מאד) (עין יורה דעה לעז ופסלונים ש"ס).
For the letters of the Torah must be kept hidden, as they are from the hidden light (<i>Ohr HaGanuz</i>).	כי צריכין האותיות של התורה להיות גנוזין, כי הם מאור הגנוז.
Only at the time of learning from them does the hidden light shine forth, and then it may be open.	רק בשעה שלומדים מהם, אז מאיר אור הגנוז, ויכול להיות פתוח.
And a Sefer Torah, whose holiness is even greater, must be kept in an even more hidden state—meaning that the letters are concealed, wrapped in parchment sheets, and above, wrapped in a covering, and modestly stored in the <i>Aron HaKodesh</i> (holy ark).	וספר תורה שקדושתו גדולה יותר, צריך להיות בגניזה יותר, דהינו שהאותיות גנוזים וכרוכים ביריעות, ולמעלה כרוך במפה, וצנוע בארון הקדש.
The light remains hidden within the letters, and the Sefer Torah is not taken out of the <i>Aron HaKodesh</i> at all, except on Shabbos, when the hidden light is revealed—therefore, we read from the Torah.	והאור גנוז בתוך האותיות, ואין מוציין את הספר תורה מהארון הקדש כלל, רק בשבת, שאז אור הגנוז מתגלה, ועל כן קורין בתורה.
And at any time that the Torah is read, the Rabbi, of blessed memory, said that through the reading, we bring about an <i>Eis Ratzon</i> (a time of Divine favor), as it is written elsewhere (<i>Shaar Seder HaYom, Malmal</i>	וכן בכל עת שקורין בתורה, אמר הרב ז"ל שעל ידי הקריאה גורמין עת רצון, כמו שכתוב במקום אחר (שער סדר היום, מלמל קס), פרוש המדרש: "וירא והנה באר בשדה... עיי"ש

Reb Pinchas of Koretz
Imrie Pinchas
Four Parshios

<p>160), in the explanation of the Midrash: "And he saw, and behold, a well in the field..."—see there.</p>	
---	--